

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19126/2023
21.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марија Трајковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 17556/19 од 22.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 17556/19 од 22.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 17556/19 од 22.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 19171/17 од 10.09.2019. године, ставом првим и другим изреке, одбијени су предлози тужене за прекид и застој поступка. Ставом трећим изреке, дозвољено је преиначење тужбе. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да на име неисплаћених инвалиднина за период од 15.12.2014. године до 01.03.2019. године исплати тужиоцу новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 49.500,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 17556/19 од 22.03.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 19171/2017 од 10.09.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Побијаном пресудом правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за накнаду штете у висини личне инвалиднине, чија је исплата обустављена током 1999. године.

О овом тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили применом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, на начин којим је одлучено о захтевима

у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима у којима је исплатилац обуставио исплату новчаних примања признатих правноснажним управним актом. Одлуке судова у тим споровима засноване су на становишту да је право на инвалиднину стечено право и да у одсуству решења којим се решење о признавању права на личну инвалиднину ставља ван снаге или замењује новим, корисник има право на исплату инвалиднине у складу са Законом о основним правима бораца, инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“, број 24/98... 25/00 и „Службени гласник РС“, број 101/05), важећег у време за које тужилац тражи накнаду штете у овом спору. Такво становиште прихватио је и ревизијски суд у својим одлукама (Рев 4108/2022 од 19.05.2022. године; Рев 7308/2022 од 24.08.2022. године и друге).

Зато, по оцени Врховног суда, наводи тужене не оправдавају потребу да се у овом спору дозволи одлучивање о њеној посебној ревизији ради уједначавања судске праксе. Одлучивање о посебној ревизији није потребно ни ради новог тумачења права. Надлежни орган локалне самоуправе одлучује о праву на инвалиднину, али се њена исплата врши из средстава буџета тужене, сагласно члану 98. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. Правни основ овог спора је накнада штете проузроковане обуставом исплате инвалиднине. Према члану 186. Закона о облигационим односима, обавеза накнада штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете, због чега тужилац има право на затезну камату од дана доспелости сваког неисплаћеног месечног износа личне инвалиднине. Одредба члана 201. став 5. Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица („Службени гласник РС“, број 18/20), није од значаја за одлуку у овом спору. Спорно новчано потраживање је штета настала у периоду од јануара 2015. године до фебруара 2019. године, пре ступања на снагу и почетка примене наведеног закона којим није предвиђена његова ретроактивна примена.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Према одредби члана 479. став 6. ЗПП против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. тог Закона одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**